

Helsingissä 10/III 96.

Handwritten notes:
L'Amour
Le cœur
L'âme
L'esprit
L'âme
L'esprit
L'âme
L'esprit
L'âme
L'esprit
L'âme
L'esprit
L'âme
L'esprit
L'âme
L'esprit
L'âme
L'esprit
L'âme
L'esprit
L'âme
L'esprit

Kallis, kallis Maijani!

Koko viime viikon olen niin onnellinen, ja nyt on tänäkin alkanut hyvin, eilen kun sain sinun sydämmöllisen kirjeesi, josta kiitos, kiitos, Darling! Kyllähän meillä on suota suuri onni, muistakaamme seutakoen aina, että koetamme ansaita sen. Lueu par'aikaa erästä kirjaa nimeltä „Konsten att vara lyckelig, fastän gift“. Eikö se ole kummallinen nimi? „Täito olla onnellinen, jos kohta onkin naimisissa“! Niin — siinä puhutaan, kuinka monet ihmiset huulevat, että avioliitto se vasta onkin paradisi, ja kuinka he sitte pettyvät, kun huomaavat, että avioliitosta, jos onkin siinä iloa ja semmoisia kuu ei muualla, on surujakia, vaikeuksia, velvollisuuksia suurempia kuin muualla. Mutta tuossa kirjassa näy-

Handwritten notes:
2
No sydämmöllisesti kerrotty, armoni, omalla seluttas.

tetaan myös, kuinka noita suruja voi välttää tai
 kantaa, kuinka noita vaikeuksia voi voittaa ja
 noita velvollisuuksia voi täyttää. Ja juhuksihan
 tuo kirja jotenkin viisaasti mielestäni. Tiedät-
 kö? Sydämeni sykkii sitä lukiessani, sykkii
 riemusta, sillä tunnen niin selvästi, että me
 tulemme onnellisiksi. Kuvittele tulevaisuutta.
 Hämmä on juhannuksen aikaan. Litten läh-
 demme kohta maalle jonnekin järven rano-
 nalle pieneen mökkiin asumaan... kahden
 kesken, että saadaan viettää ensimmäinen kes-
 säemme oikein rauhassa. Luonnon kauneus
 ja kaunis meitä ympäröi. Kävellään metsä-
 sissä - häiri häderin - ja linnut meille laula-
 vat, illalla ihailtaan aurinkoa laskua: rous-
 kottavat pilvet katoavat vähittellen, tairanranta kel-
 lastuu, yön kaiko häipi mieleen ja ettäkin kuulun
 satakäden liverrois... Tai kuinka tahtoisit li-
 nä, kultani?..... Kesän kuluttua lähdemme
 sinne missä työ meitä odottaa, ja silloin al-
 kaa säännöllinen, ahkera, iloinen elämämmme.
 No niin, kuka sen tietää, kuinka käynee?
 Kaikki on karmun käsissä - onnelliset me

(Note: more drawing), meidän kultani.
 "Ei" tuo enfantinainen sarja "drawing" (=kultaa) on kaunis? "My drawing", my drawing!

olemme joka tapauksessa, sillä omistammehan
elämämme Jumalalle, toisillemme, ihmisille.
Oi, minun kultani, jospa Jeesus ei koskaan
tarvitsisi olla surullinen minun tähteni, jospa
aina rakkaudella ja ylpeydellä voisit sanoa:
"minun Jekhani!" — — — —

Pappa jaksaa jokatavinkin hyvin, kiitos
kyseymästä. Ensi perjantaina on hänen 55:s syn-
tymäpäivänsä..... Seitsemän vuotta on kai kok-
ta kulunut siitä, kun hän ensin repesi sairas-
tamaan; ennen hän oli erinomaisen terve,
mutta silloin jälkensä alkoi käydä hu-
noiksi, ja syksyksi 0.-94 Hän ei ole ulkona
kävellyt. Onhan se Iso rukka saanut paljon
koetta ja kokea. Kyllä Hänen alussa oli
raskasta viettää aikansa huoneessaan työtä tee-
kemättä, mutta nyt hän on siihen tottunut.
Enimmäkseen hän sohvallaan lukee, välistä
istuu ikkunan luona ohikulkevia katsellen,
ja pari kertaa päivässä kavellaan salin
kautta ruokasaliiin, sieltä 10 tai 12 kertaa päiv-
än ympäri ja sitten takaisin Isän kama-
riin; ei ne mutkat sen jätävempiä ole. On =

Eläkök. Aika vielä vähän tarkastaa, sitten laittaa jälle... Rakastat nyt, kultti, minä asti!
Tiedänkök. Asti!

neksi Isä on karsivallinen, iloinen ja herttai-
 nen luonteeltaan, niin ettei hyvä tuuli mel-
 kein koskaan katke. Hän rakastaakin enem-
 män leikkiä kuin kovin toista puhetta ...
 Hyvä Raimo on taito kertoella muistojaan. Kun
 Lina tulet tänne kaupunkiin, niin hymyjilet
 ukolle ja setlän saat kuulla juttuja niin nau-
 rettavia kuin itkettävää.

Aivauhan ne Finnen enesi tarkoitteet vii-
 meistä "selkailuamme". Niin minäkin näin
 edeltäkäsin, mitä piti tapahtuman. Olin käyvi-
 näni sellan poikki, joka vei lahden yli. Keskellä
 sellan istui penkiltä rouva, pieni poika ja nuori tyt-
 tö, joka näytti poikaa hoitavan. "Kaunis lapsi" ajatte-
 lin pojasta ohikulkiessani, mutta tyttön nähdessäni
 jekhusen saipsähdin, ainikkaen muuta ajattelin kuin
 "pieni, rumma (!) tyttönen". Kuten oli joutunut tvi-
 seen päähän sellaa, kuulun äkkiä jonkuun ui-
 van takanani. Käänyin ympärä ja oi! tuo-
 sa oli tyttö vedessä, sama tyttö, mutta nyt hän
 katsoi minun ja hänen katseensa oli niin kau-
 nis, niin sanomattoman kaunis sinisistä silmis-
 tään, että kummallinen tunne tunki rintani,

Näiden muistojen "Kain" rakastan, rakastan " " Tässäpä minä kirjotinkin pienin osaan.

ja minä ajusin häne kätteni ja autoin
ylös sille... Little muu jätti lasketin ja
sanoi tytölle „hyvästi“, mutta sydämeni oli
kattela surusta: „noinko tässä elämässä tapaan:
me toisiamme — hetkeksi, kerta taas erotuksem-
me” ajattelin. Tyttö oli minun leikkuri minun sydän
vaikutuksen. Ryynel tuli silmiini. Silloin tyttö,
ja samalla se oli sinä, tarttui kätteeni ja
sanoi lohduttaen: „älä sure! Näet sinä minun
vielä maailmassa.”... Mutta nyökkäykseen kaksin
maalle. Samassa ilmestyi pieni, iloinen, kut-
takutrinen poika siivet selästään, ja siivästi
hyppähdellen hän nauratti: „minä olen pikku en-
keli.” „Osaat ma lennelläkin” hän vakuutti
ja kas, niin kohosi maasta ja liiteli keveäs-
ti ilmassa. Vieläpä hän lisäsi: „katsokaapas,
niin lennän järven yllä.” Ja levittäen pikku
siipensä hän nousi ilmaan. „Se on Amos, se
on rakkaus” sanoi joku... Enkeli parka! Kes-
keltä lentonauhan väsyä, vauhtia alkoi pöi-
naa ja — ääntä hiiskumatta tuo pikku olento
sijoksi järveen ja upposi heti pohjaan. Osa
ei pois kauvan, niin jö oli pinnalla ja ponnis-

naani, mutta en tiedä, kun kirjottaa pitää, niin en saa jättää muuta osaksi sel-
Anto Tami kirjosi kovin kauan? Olisiko muuta jatkattava, jos sinä olisit ho-

Täen voimiaan hän koetti uida rantaan. „Pelastuukohan?“ ajattelin itseseni... Mutta huonosti näkyi käyvän: kädet nupruivat ja enkeli rukka olisi kuollut aaltoihin... Silloin joku — luulen että se olit sinä — nykäytti takaa kateena ja kuiskui: „pelasta toki! etkö näe että häkuttuu?“ Ja ikäänkuin ahkii käsittäen kokevaaran heittäysni voimalla veten ja seuraavassa silmänräpäyksessä oli hätkähtyneen luona. „Hänet pelotan, vaikka kuolisin“, minä ajattelin, tarttuin enkeliin toisella kädelläni ja nostin veden pinnan yli — — —
Ja heräsin. — — —

Kallis, kallis Maijani, koshakaa saan sinut nähdä taas? Kummallinen se on, se meidän rakkautemme, kuu se aina vaan kasvava! Eikö miin? Sinä olet minun, minun, minun... —

En ole Kladden kirjettä saanut. Täytyy kai mennä postiin kuulustamaan. —

Hyvii paljon terveisiä Papalle ja kaikista muilta Aidielle ja sinulle!

Kaustakaa se oisi, jos läiti mulle kirjettä taise. Nus Läneu viimeiset rivinsi jotta sain

Keskimmäinen, ne olivat saapuneet sulautet. Olen ollut omissa luvuissa, mit'kään muuta
Epistoleisi. Jälkin, pöytäkirja luvuissa. Hei!

Tänään tuli kirjini Gerdelle. Tama mu-
kaan minäkin sen luen. Voi, lientuni, riin-
kö sinua nyt pelottaa tuo tutkiinto? ...
Eihän ne vielä tyttökoulussa tiedä, koska se
loppu on. Välistä kuuluu edellä Hellun-
tain, välistä jälkeä. Sanomissa ei vielä
ole ollut ilmoitusta. Saahan nähdä. Älä-
kä nyt, kultani, ole levoton sen johdosta.
Kyllä se hyvin käy. On sulla täällä tyttökoulu-
vuosikertomus. Pitäisikö se lähettää sulle?
Vaau mitä siltä teet? Sen olet lukenut,
minkä olet lukenut... Hyvässä toivossa vaan!

Tuo Gerda, kuu sanoi „voi sili Maijaa,
lähettää Pekalleen tulisimmat terveiset ja
mulle vaan lämpimät. Kyllä se nyt nä-
kee, että se teidän rakkauteenne yhä vaan
kasvaa!”

Gerda otti ja luki tämän kirjan — ja
huudahti ensim: „huh! syömisestä!” Sitten
kuu ennätti loppuun, sanoi: „Maija re-
kalla on sinussa aivan mentori — hän saa
kuksua itsensä pikku „vaimolapseksi”.

Syömissä, jotta sulle, sulle syökäi si ostetaa tulleasi, vamma tyttären...
Majjasta!
Sitten kuun kuu minä mulla minä paperi paperi kerran sulle ja kysytään sulle — se on
Majjasta!

"Ota Sini, Gerda, tuon kirjeen sisältö itses-
sikin" vastasin. Eikö se oisikin paras?

Tanomattomalla kaivolla odotan Sua, ar-
maani. Kuistenkun olen niin tyyni ja rau-
hallinen: Sini rakastat mua... ja minä
rakastan Sinua.

Tuhsat, tuhsat terveiset Sulle, Maijini
Pekattasi.

Terveiset Aidille, kovin hausko, jos hän
mua kirjella muistaa. Samaten lämpie-
mät terveiset Aidille ja sinulle Papalta,
Gerdalle ja Yrjöltä. —

Kattele nyt, kun Toa Pitkäsestä oli lu-
vannut ottaa tuon piletin kirkkokonserttiin
(1 ruupl) ja sitten se unohdettiin! Se oli päivälld-
sella, muistathan. Ei seinkään Toa ruukka nyt
liakasi ihmetellyt! Tietäskään sen, etten
voinut muistaa!! — — —

Sigrid lupaa kirjoittaa sinulle. — — —

Oi tiedatti! Nyt on juuri viikko ku-
lunut siitä, kun hyvästet jätimme laisil-

lennin siellä" soikin. Ole oli unohdettunani heittäi! — — —
Sitten kukaan kato
saiot myy siinä... oisin kaivon... minä syvästi... ja kun illä... — — —
Ihminen, ois kukaan, kukaan!...